

Александър прехапа устни, помъчи се да се усмихне, ала не можа. Не бяха само болярите най-голямата напаст. Галичките люде не бяха търпели надменната попадия да властвува над тях. Сякаш са предчувствували, че нейни внуци щяха да своеволничат в киевските предели и с беззаконията си щяха да предизвикват безкрайни раздори. Докато Асен беше жив, гъркинята щеше да крие ноктите си. Но после? Децата и нямаше ли да станат най-опасните врагове на децата родени от Анна? Борбите между братя бяха затрили някога българската държава. Между братя родени от различни майки...

- С моето име едвали някога ще плашат децата! - извика весело царят и вдигна купата си към севастократора. - Но името на Александър ще стряска от сън не само ~~децата~~ невръстните! Като орел бди моят верен брат над държавата и престола! Това е моето упование... - после ~~звж~~ отправи въпросителен поглед към човека с черното расо.

Монахът дълго мълча, после каза:

- Да. Най-крепката стража са верните люде. Ала те се ценят най-много там, където е изчезнала верността.

За да прекъсне човешкото мълчание, което последва тези думи, протвестияр ~~звж~~ Приязд разказа една кратка история.

Веднъж алеманският император казал на един свой васал, херцогът на Тюрингия, че крепостните стени на замъка му не са достатъчно високи. Херцогът отвърнал, че докато съмне те ще бъдат издигнати с десет лакти по-високо. Императорът поклатил глава недоверчиво. Като сипнала зората, императорът отишел да огледа стените. Те си били все същите. Ала край тях гъмжало от стрелци, пращници, копиеносци. Въздухът треперел от звън на оръжия и цвилене на коне. През нощта бързи гончии били свикали верните люде на херцога и те веднага пристигнали с дружините си. "Това са най-яките ми стени" казал херцогът на Тюрингия.

- Верността - каза замислено войводата Недялко - Много рядко цъфти това цвете в човешкото сърце.